

høver t. Ex. blot at tage Vernepligtsloven af 12te Februar 1849, hvor der paa flere Steder skjelnes imellem „i Fredstid“ og „i Krigstid“, og hvor der naturligviis ikke kan menes Andet, end at Landet er i Krig, eller at Landet har Fred; ligesom f. Ex. ogsaa Udtrykkene i Anordningen af 23de September 1848 § 1, „at der t Anledning af de nuværende Krigsforhold skal skee en extraordinair Udskrivning“ betegne, at Landet selv er under Krigsforhold. Frd. 4 Mai 1803 har heller ingenlunde den Inscription, som her anføres. Denne Forordning inscriberes og handler som bekendt om: hvorledes de Handlende og Søfærende have sig at forholde, naar Krig finder Sted mellem fremmede Sømagter. Det faldt derfor heller Ingen ind, at sætte den i Anvendelse under den sidste Krig, vi havde, hvorimod den nu er sat i Anvendelse i Anledning af den Krig, der finder Sted mellem fremmede Sømagter. Men dette var blot en Bemærkning med Hensyn til Lovsproget. Hvad Realiteten angaaer, da forekommer det mig, at det ikke er rigtigt i en Lov, der jo dog skal staae som en vedvarende Lov, at vise hen til saadanne ganske temporaire Forhold, som dem, der nu bestaae i Anledning af Kri-gen mellem Bestmagterne og Rusland; men skal der vises hen til den Lovgivning, der har Anvendelse for Diebliftet under disse extra-ordinaire Forhold, saa vil det upaatvivleligt ialfald være ganske nødvendigt, at der ogsaa vises hen til den Anordning, der har sat Frd. 4 Mai 1803 i Virksomhed. Frd. 4 Mai 1803 er vel en vedvarende Lov til Anvendelse

under de Forhold, som jeg angav; men den træder ikke ipso jure i Virksomhed, fordi der ud-bryder en Søkrig mellem fremmede Magter. For at den skal træde i Virksomhed, fordres der en særskilt Kundgjørelse, en særskilt Regjerings-anordning, hvorved dette skeer. Den kan saa meget mindre træde ligesom i Virksomhed, som dens første Paragraph viser, at de særlige Regler ingenlunde blive gjorte gjældende med Hensyn til Landets hele Skibsfart under saadanne Forhold, men kun forsaavidt Skibsfarten skal gaae til de Steder, de Have, hvor der kunde tænkes at fremkomme Collisioner med Hensyn til de Krigsførende. Den er saaledes for Tiden sat i Virksomhed ved en Bekendtgjørelse af 20de April 1854, der derfor heller ingenlunde ganske simpelt indeholder, at den skal træde i Virksomhed, men indeholder flere, som det hedder, fuldstændiggjørende Bestemmelser. Det gaaer derfor upaatvivleligt i intet Tilfælde an, simpelt hen at henvise til en Sagt-tagelse af Forordningen 4de Mai 1803; der maatte nødvendigviis ogsaa citeres denne Bekendtgjørelse af 20de April 1854, der indeholder de nærmere Regler om, hvorledes Forordningen for Tiden er sat i Virksomhed. Men hertil kommer endnu et andet særskilt Punkt, nemlig Indholdet af § 8 i Forordningen 4 Mai 1803. Naar man læser den indskrænkende Regel i den foreløbige Lov om Mand-skabets Nationalitet, saaledes som ogsaa Udvalget har beholdt den, og sammenholder den med den nævnte § 8, til hvilken Paragraph der specielt henvises, er der en tilsyneladende Anomalie imellem Bestemmelserne.